

Zou je jezelf, om te beginnen, even willen voorstellen aan de groep? En heb je huisdieren?

Natuurlijk wil ik dat! Ik ben Inge de Vries, 33 jaar, getrouwd, moeder van 2, muziekdocent én schrijfster van *Schaduw van de lahr* (uitgeverij Zilverbron). En natuurlijk het baasje van kippen Suus, Bep en Mies en hamsters Vief, Bella en Sproet. Op het verlanglijstje voor de toekomst: Eenden, ezels en een hond.

We hebben het deze maand over dieren in de fantasy/scifi. Heb jij een bijzondere band met dieren?

Ja, ik ben wel een dierenvriend. Dieren zijn bijzonder. Ik vind het interessant om dieren te bekijken en het is heel rustgevend en troostend om in de buurt van boerderij- en gezelschapsdieren te zijn.

Hoe sta jij zelf tegenover dieren in de boeken die je leest? Zijn er bepaalde dieren waar je heel graag over leest, of dieren die je veel minder interessant vindt?

Dieren zijn vaak "decor" in de verhalen die ik lees of schrijf. Dat klinkt oneerbiedig, maar ik bedoel ermee dat ze in mijn ervaring essentieel zijn om een sfeer op te roepen, een bedreiging te vormen of juist veiligheid te bieden. De manier waarop een menselijke hoofdpersoon zich verhoudt tot een dier is heel interessant, omdat die vaak zo verschilt van de manier waarop we ons als mens tot andere mensen verhouden.

Het idee van een dier als hoofdpersoon in een (volwassen) roman vind ik heel prikkelend, maar ik heb er nog geen ervaring mee.

In *Schaduw van de Lahr* heb je ervoor gekozen om echte dieren (ratten en adelaars) te gebruiken, geen fantasiedieren, kan je vertellen waarom je hiervoor hebt gekozen? Heb je een bijzondere band met deze dieren?

Die keuze is eigenlijk, zoals mijn hele schrijfproces, intuïtief. Waarom zou ik zelf een compleet nieuw wezen verzinnen, als de dieren die bestaan vrijwel alles belichamen wat ik voor ogen had?

Het zijn in zoverre fantasiedieren dat ik ze bepaalde waarden, bepaalde krachten geef die ze in de echte wereld niet op die manier hebben. Maar eigenlijk doe ik niet eens veel meer dan hun natuurlijke gedrag en verschijningsvormen gebruiken voor mijn verhaal.

Heb je veel onderzoek gedaan naar het gedrag van deze dieren om ze zo levensecht over te laten komen? Hoe is het om over dieren te schrijven ten opzichte van het schrijven over meer "menselijke" wezens?

Ik heb zeker onderzoek gedaan naar deze dieren, hun uiterlijk, hun gewoonten, hun manier van bewegen. Ik heb veel over ze gelezen, dierentuinen en parken bezocht én: op Youtube gekeken naar filmpjes van parende ratten.

Een middagje rattenporno kijken. Het leven van een schrijver, haha!

Dieren in boeken kunnen vaak op een bepaalde manier communiceren met meer menselijke hoofdpersonen, in *Schaduw van de Lahr* zijn er personen die een bepaalde band hebben met de

dieren. Is dit moeilijk om te schrijven, om je in de dieren in te leven? En in de mensen die een connectie hebben die niet normaal is in hun wereld?

Ik vond dit juist één van de leukste dingen om te schrijven! Als mens kun je dieren observeren, zelfs een hechte band met ze vormen, maar toch kun je je nooit écht volledig inleven in een dier.

Ook als we omgaan met onze huisdieren vervallen we al snel in het toedichten van menselijke eigenschappen en karaktertrekken aan een brein dat gewoonweg totaal anders bedraad is dan de onze. Als je dat accepteert kun je het loslaten en gewoon lekker schrijven. Een paard zal niet gauw in de pen klimmen om jou als schrijver eens flink de oren te wassen over de onjuistheden die je hebt geschreven. Een paardenliefhebber misschien wél, dus ik raad je zeker aan om je research te doen, zodat de onjuistheden niet gaan storen in je verhaal. Maar uiteindelijk is een fantasieverhaal precies dat: fantasie! Dus lees of schrijf en laat je meenemen in die fantasie.

De ratten en adelaars in jouw boek staan centraal voor de goddelijke balans in de wereld nadat de goden zijn vertrokken, zie jij in het dagelijks leven ook iets bijna goddelijks in dieren? Zijn sommige dieren in jouw optiek nobeler dan anderen?

Dieren zijn per definitie niet nobel. Bijen die zichzelf opofferen, olifanten die elkaar beschermen, uiteindelijk handelen dieren volgens mij niet uit nobelheid maar uit instinct. Het is instinct dat ervoor zorgt dat de soort als geheel kan blijven bestaan. En toch geloof ik wel degelijk dat dieren verdriet en genegenheid kunnen voelen.

Ik vind 'goddelijk' een lastig begrip, omdat die vaak zo samenhangt met religie. Maar kortgezegd zie ik iets goddelijks in ons allemaal, in dieren en vooral in de natuur. Ik zie dieren niet als 'goddelijker' dan een mens, een boom, dan eb en vloed of de sterren in de hemel.

Heb je plannen om meer boeken te schrijven met dieren in een grote rol?

Jazeker, ik ben nu bezig aan het tweede boek in de wereld van Jahan, dat komt in 2023 uit. En voor 2025 staat het derde en laatste deel op de planning. Hoe groot de rol van de dieren zal worden in deze verhalen, dat weet ik op dit moment nog niet. Maar dat de balans tussen goed en kwaad (en het enorme grijze gebied daartussen) die ze belichamen een belangrijke rol in alle boeken zal spelen, dat staat vast!

Heel erg bedankt voor je tijd om dit voor ons te doen!

Geen probleem, mooie vragen waar ik echt goed over na moest denken. Heel leuk om te doen!